

Niciodată împreună?

Colecție coordonată de

*Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner*

EROSOP

J.A. Redmerski

Niciodată împreună?

TREI

Traducere din engleză de
Ana-Daniela Micu

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: © Elisa Lazo de Valdez/Corbis

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Victor Popescu

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REDMERSKI, J.A.
Niciodată împreună? / J. A. Redmerski ; trad.: Ana-Daniela Micu. -
București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-832-2

I. Micu, Ana-Daniela (trad.)

821.111(73)-31-135.1

Titlul original: The Edge of Never
Autor: J.A. Redmerski

Copyright © 2012 by J.A. Redmerski

© Editura Trei, 2013
C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Tuturor celor ce iubesc și visează,
dar și celor care nu au trăit cu adevărat
niciuna dintre aceste experiențe*

1

Natalie tot răsuțește aceeași șuviță de păr de vreo zece minute și începe să mă scoată din minți. Clatin din cap și îmi trag cana de café-frappé spre mine, punându-mi strategic buzele pe pai. Natalie este așezată vizavi, cu coatele înfipite în masa rotundă și mică și cu fața sprijinită într-una din palme.

— Este superb, spune ea, holbându-se la tipul care tocmai se așază la coadă. Serios, Cam, vrei, te rog, să-l *privești*?

Îmi dau ochii peste cap și mai iau o înghițitură.

— Nat, spun, așezându-mi băutura înapoi pe masă, ai deja un iubit — chiar e nevoie să-ți reamintesc mereu acest lucru?

Natalie îmi trimite un zâmbet șăgalnic.

— Parcă ai fi maică-mea!

Își mută repede privirea dinspre mine către matahala sexoasă care stă în picioare în fața tejghelei, comandând cafea și prăjiturele.

— Și, în plus, lui Damon nu-i pasă dacă-mi fug ochii — atâta vreme cât îmi desfac picioarele *pentru el* în fiecare noapte, este în regulă.

Expir sonor, roșind.

— Hopa, spune ea, zâmbind cu gura până la urechi. Ți-am smuls un zâmbet. Se întinde peste masă și își bagă mâna în poșeta ei mică, purpurie. Trebuie să-mi notez asta, spune, și trage dinăuntru telefonul și deschide tableta electronică. Sâmbătă. 15 iunie. Își mișcă degetele pe ecran. 1:54, după-masă — Camryn Bennett a răs la una dintre glumele mele sexuale.

Apoi își îndeasă telefonul înapoi în poșetă și mă privește cu genul acela de privire gânditoare pe care îl are mereu atunci când e gata să comute pe modul „terapie“.

— Uită-te și tu doar o dată, spune ea, glumind.

Doar ca să-i fac pe plac, îmi întorc ușor bărbia într-un unghi din care să pot arunca o privire rapidă către acel tip. El se depărtează de casă, îndreptându-se către capătul teighelei unde își trage băutura de pe margine. Înalt. Pomeții obrazilor, perfect sculptați. Ochi verzi fermecători, de model, și păr șaten și țepos.

— Da, sunt de acord, uitându-mă din nou la Natalie, este sexy, și ce-i cu asta?

Natalie a trebuit mai întâi să-l privească cum iese printre ușile duble din sticlă și cum se îndepărtează de fereastră. Abia apoi se uită la mine pentru a-mi da un răspuns.

— O, Doamne, spune ea cu ochii larg deschiși, parcă nevenindu-i a crede.

— Este doar un tip, Nat, spun și îmi pun din nou buzele pe pai. Ai putea mai bine să-ți pui un indicator pe frunte pe care scrie „Obsedată“. Ești complet obsedată și este evident că-ți lasă gura apă.

— *Glumești*, nu? Expresia ei se transformă în șoc. Camryn, ai o problemă gravă. Știi asta, da? Se lăsă pe speteaza scaunului. Ai nevoie să-ți mărești doza de medicamente. Serios.

— Nu le mai iau din aprilie.

— Ce? *De ce?*

— Deoarece este ridicol, spun cu convingere. Nu am tendințe suicidale, așa că nu văd niciun motiv să le mai iau.

Scutură din cap spre mine și-și încrucișează brațele peste piept.

— Crezi că ei p rescriu acele medicamente numai celor cu tendințe suicidale? Nu. Nu-i așa. Arată cu degetul spre mine și apoi îl ascunde la loc în cuta brațului ei îndoit. Este ceva legat de un dezechilibru chimic sau o prostie de genul ăsta.

Îi arunc un zâmbet plin de suficiență.

— Aa, serios? Și de când te-ai făcut tu așa expertă în probleme de sănătate mentală și medicamente pe care ei le folosesc pentru a trata sute de diagnostice?

Îmi ridic sprânceana doar puțin, suficient cât să înțeleagă că știu cât de ignorantă e pe subiectul ăsta.

Atunci când îmi răspunde, strâmbând din nas, îi zic:

— O să mă vindec în ritmul meu și nu am nevoie de o pastilă ca să regleze asta în locul meu meu.

Explicația mea începuse cu un ton amabil, dar, în mod neașteptat, vorbele mele au devenit mai aspre. Asta se întâmplă des.

Natalie oftează și zâmbetul îi dispare complet de pe față.

— Îmi pare rău, spun eu, regretând că am repezit-o. Uite, știu că ai dreptate. Nu pot să neg că am ceva probleme emoționale și că uneori pot fi o nesuferită...

— *Uneori?* murmură ea odată, dar zâmbește din nou, semn că deja m-a iertat.

Și asta se întâmplă la fel de des.

Îi zâmbesc cu jumătate de gură.

— Vreau doar să găsesc răspunsurile de una singură, înțelegi?

— *Ce răspunsuri să găsești?*

Deja o enervez.

— Cam, spune ea, aplecându-și capul într-o parte ca să pară înțeleaptă. Urâsc să spun asta, dar poți s-o pățești rău de tot. Trebuie să găsești o soluție. O să scapi de asta făcând lucrurile care te ajută să te simți fericită.

OK, poate, la urma urmelor, nu este chiar așa de slabă la partea terapeutică.

— Știi că ai dreptate, spun eu, dar...

Natalie ridică o sprânceană, așteptând.

— Ce? Haide, termină cu asta!

Arunc o privire rapidă spre perete, gândindu-mă la ce mi se întâmplă. Foarte des mă gândesc la viață și îmi pun întrebări despre fiecare aspect al ei. Mă întreb ce naiba fac aici. Chiar și acum. În această cafea cu această față pe care o cunosc practic de-o viață. Ieri mă gândeam la nevoia de a ne trezi la exact aceeași oră ca și cu o zi înainte și de a face ce am făcut și cu o zi înainte. De ce? Ce ne împinge pe fiecare dintre noi să facem anumite lucruri când, în adâncul nostru, o parte din noi nu vrea decât să se elibereze de toate?

Întorc fața de la zid, uitându-mă direct la cea mai bună prietenă a mea, care știu că nu va înțelege ceea ce sunt pe cale să-i spun, dar din nevoia de a mă elibera, încep să-i vorbesc.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să călătorești cu rucsacul în spate prin lume?

Fața lui Natalie devine perplexă.

— Hm, nu prea, spune ea. S-ar putea să fie... nașpa.

— Păi, gândește-te la asta o secundă, spun eu, aplecându-mă peste masă și concentrându-mi toată atenția asupra ei. Doar un rucsac cu câteva lucruri necesare. Nu tu facturi. Nu tu trezit în fiecare dimineață la aceeași oră ca să mergi la o slujbă pe care o urăști. Doar tu și întreaga lume dinaintea ta. Nu știi niciodată ce o să-ți aducă ziua următoare, pe cine vei întâlni, ce vei mânca la prânz sau unde vei putea dormi.

Îmi dau seama că m-am pierdut așa de mult în această viziune, încât, pentru o secundă, eu însămi aș putea să par puțin obsedată.

— Începi să mă sperii, spune Natalie, pironindu-mă pe deasupra mesei, cu o privire nesigură. Sprânceana ei arcuită se aliniază la loc cu cealaltă, după care ea îmi spune:

— Nu uita de tot mersul pe jos, de riscul de a fi violată, ucisă și aruncată la marginea unei autostrăzi aiurea. Aa, și apoi mai este și tot drumul de făcut la picior.

E clar, crede că sunt dusă rău cu pluta.

— Și oricum, ce te-a făcut să te gândești la asta? întrebă ea, sorbind rapid din băutură. Sună ca un fel de criză a vârstei mijlocii — oh, tu ai doar douăzeci de ani. Și se uită iar fix la mine, ca și cum ar vrea să sublinieze ceea ce rostește. Și nu ai prea plătit nicio factură în viața ta.

Mai ia o gură; urmează un zgomot asurzitor de sorbitură.

— Poate că nu, spun încet, aproape în gând, ca pentru mine, dar o să o fac odată ce mă mut cu tine.

— Adevărat, spune ea, bătând darabana în ce așcă. Totul se împarte pe din două... Stai, doar n-ai de gând să te retragi, nu?

Aproape că înlemnise, uitându-se îngrijorată la mine peste masă.

— Nu, rămâne cum am vorbit. Săptămâna viitoare o să mă mut din casa mamei și o să trăiesc cu o târfă în casă.

— Reao! râde ea.

Zâmbesc cu jumătate de gură și revin la urzelile mele, chestiile de dinainte care ei nu-i spuneau nimic, dar în care eu îmi p uneam atâtea speranțe. Chiar înainte de moartea lui Ian, mereu am avut idei mai năstrușnice. În loc să-mi bat caput, visând la noi poziții sexuale, cum face deseori Natalie, avându-l drept personaj central pe Damon, iubitul ei de cinci ani, eu visez la lucruri care contează cu adevărat. Cel puțin în lumea mea, ele contează. Cum aș simți pe piele aerul din alte țări, cum miroase oceanul, de ce sunetul ploii mă face să oftez. „Ești o gagică profundă“. Asta mi-a spus Damon și nu doar o singură dată.

— Doamne! spune Natalie. Chiar știi cum să deprimi omul, nu? Ea dă din cap cu paiul între buze.

— Haide, spune ea deodată și se ridică brusc de la masă. Nu mai suport chestiile astea filosofice și se pare că locurile micuțe și intime ca acesta îți fac și mai rău. În seara asta mergi la The Underground.

— Ce?... Nu, nu merg în locul ăla.

— Ba da. Mergi. Își îndeasă paharul din carton într-un coș de gunoi aflat la câțiva centimetri de noi și mă prinde de încheietură. De data asta mergi cu mine. Se presupune că ești cea mai bună prietenă a mea și nu voi accepta *iar* un refuz din partea ta.

Zâmbetul cu buzele lipite se răspândește pe toată fața ei ușor bronzată.

Știi că vorbește serios. Întotdeauna vorbește serios, atunci când îi apare în ochi privirea aceea: plină de nerăbdare și de hotărâre. Probabil că ar fi cel mai ușor să merg acolo de data asta și să se termine odată, altfel n-o să-mi dea pace niciodată cu imitațiile ei. Asta înseamnă un rău necesar, atunci când cea mai bună prietenă este așa de insistentă.

M-am ridicat și mi-am trecut cureaua poșetei peste umăr.

— Este de-abia ora două, spun eu.

Dau pe gât și ultima picătură de frappé și arunc cana goală în același coș de gunoi.

— Da, dar mai întâi trebuie să-ți cumpărăm o ținută nouă.

— A, nu, spun eu hotărât în timp ce mă conduce afară printre ușile de sticlă, în briza răcoroasă de vară. Să merg cu tine la The Underground este deja prea mult. Refuz să merg la cumpărături. Am o groază de haine.

Natalie își strecoară brațul în jurul meu în timp ce coborâm pe trotuarul în pantă, depășind o linie interminabilă de ceasuri de parcare. Ea surâde și îmi aruncă o privire.

— Bine. Atunci, cel puțin, lasă-mă să te îmbrac cu ceva din șifonierul *meu*.

— Dar ce nu-ți place la garderoba mea?

Ea își țuguiază buzele către mine și-și poziționează bărbia ca și cum m-ar certa, pe tăcute, că am putut să adresez o întrebare așa de ridicolă.

— Hei, mergem la The Underground, spune ea, ca și cum nu ar exista un răspuns mai evident.

În regulă, are și ea dreptate. Natalie și cu mine suntem cele mai bune prietene, dar cu noi este o situație de atracție a opuselor. Ea este o rockeriță care s-a îndrăgostit de Jared Leto din *Fight Club*. Eu sunt mai degrabă genul de fată retrasă care rareori poartă haine închise la culoare dacă nu merge la o înmormântare. Nu spun că Natalie

poartă numai negru și că și-ar aranja părul în stilul emo, dar nici moartă nu ar purta ceva din șifonierul *meu*, fiindcă, spune ea, totul este prea comun. Îmi doresc din suflet să fiu diferită. Știu cum să mă îmbrac, iar tipii — îmi dădeam seama din privirile cu care se uitau la fundul meu îmbrăcat în blugii mei preferați — nu au avut niciodată de ce să se plângă de hainele pe care le port.

Dar The Underground a fost conceput pentru oameni ca Natalie, așa că am impresia că va trebui să îndur să mă îmbrac la fel ca ea pentru o noapte, ca să mă integrez în peisaj. Nu sunt genul de fan înfocat. Nu am fost niciodată. Dar, cu siguranță, voi deveni cineva care nu sunt eu timp de câteva ore. Asta mă va ajuta să mă amestec în mulțime, în loc să mă facă să mă simt ca nuca în perete și să atrag atenția.

Dormitorul lui Natalie este total opusul cuvântului curățenie. Încă un punct în care noi două suntem complet diferite. Eu îmi așez hainele pe culori. Ea le lasă pe ale ei într-un coș, la piciorul patului, săptămâni întregi, după care le aruncă din nou la spălat pentru că sunt șifonate. Eu îmi șterg praful în cameră zilnic. Nu cred că ea și-a șters vreodată praful din cameră, cu excepția prafului de două degete de pe tastatura de la laptop.

— Asta o să arate perfect pe tine, spune Natalie, ridicând un tricou subțire cu mânecă trei sferturi, mulat și alb pe care scrie, în față, numele unei formații rock — „Scars on Broadway“. Îți vine mulat și sânii tăi sunt perfecți. Pune tricoul pe pieptul meu să verific cum mi-ar sta în el.

Mă strâmb la ea, nemulțumită de prima alegere.

Ea se uită de jur împrejur, cu umerii coborâți.

— Bine, spune ea, aruncând tricoul pe pat.

Își bagă din nou mâna în dulap și scoate un alt tricou, ținându-l ridicat, cu un mare zâmbet pe față, care este în același timp și o tehnică de-a ei de manipulare. Zâmbete mari, cu toți dinții: adică nu vrea ca eu să-i desconsider eforturile.

— Ce zici de ceva care nu are un imprimeu aiurea? spun eu.

— Este Brandon Boyd, spune ea, cu ochii holbați la mine. Cum e posibil să nu-ți placă vocalul de la Incubus?

— Este în regulă, spun, dar nu mă dau în vânt să-i fac publicitate pe pieptul meu.

— Mie mi-ar cam plăcea să-l *am* chiar pe pieptul meu, spune ea, admirând bluza cu decoletul în V, mulată, care se aseamnă destul de mult cu prima pe care încercase să mi-o arate.

— Atunci, să-l porți *tu*.

Ea se uită la mine, dă din cap ca și cum ar fi total absorbită de această idee.

— Cred că o să-l iau.

Își scoate bluza pe care o avea pe ea și o aruncă în coșul de rufe murdare de lângă dulap, iar apoi își trage fața lui Brandon Boyd peste sânii ei uriași.

— Arată bine pe tine, spun privind-o cum se aranja, admirându-se în oglindă din unghiuri diferite.

— Al naibii de bine, spune ea.

— Ce părere o să aibă oare Jared Leto de asta? glumesc eu.

Natalie scoate un chicotit și-și aruncă părul lung și negru pe spate, întinzându-se după perie.

— El va rămâne alesul inimii mele pentru totdeauna.

— Și cum rămâne cu Damon, mai știi, iubitul neimaginar?

— Oprește-te, spune ea, uitându-se la mine prin reflexia oglinzii. Dacă o să mă tot bați la cap cu Damon așa cum văd că o faci. Se oprește din pieptănat la mijlocul lungimii părului și se răsuțește din talie spre mine. Simți ceva pentru Damon, te atrage?

Capul îmi cade pe spate și-mi simt sprâncenele cum vor să se împreuneze.

— Nu, Nat, ce naiba?

Natalie râde și reîncepe să-și perieze părul.

— O să-ți găsim și ție un tip, diseară. E exact ce-ți trebuie. Mă ocup eu de tot.

Tăcerea mea îi spune imediat că a mers prea departe. Nu pot să sufăr când face asta. De ce trebuie toată lumea să fie cu cineva? Este o iluzie tâmpită și un mod de a gândi jalnic.

Ea pune peria înapoi pe toaletă și se întoarce complet către mine, făcând bufonul să dispară de pe fața ei, și oftează ușor:

— Știu că n-ar fi trebuit să spun asta — uite, jur, nu voi face niciun aranjament să te cuplez cu cineva, bine?

Își ridică ambele mâini, semn că se predă.

— Te cred, spun eu, cedând în fața sincerității ei. Desigur, știu că o promisiune nu e de ajuns ca s-o oprească. E posibil să nu încerce să mă cupleze cu cineva în mod direct, dar tot ce trebuie să facă este să-și fâlfâie genele alea negre spre Damon, arătându-i spre un tip, iar Damon va ști imediat ce vrea ea de la el.

Dar nu am nevoie de ajutorul lor. Nu vreau să mă cuplez cu *nimeni*.

— Oo! spune Natalie cu capul în dulap. Bluza asta e perfectă!

Se întoarce clătănând o bluză neagră, lălăie căreia îi lipsește materialul de la umeri. De-a lungul părții din față este scris: SINNER1.

— L-am luat de la magazinul „Hot Topics“, spuse ea scoțându-l de pe umerăș.

Nevrând să mai lungesc ședința asta de alegere a bluzei, îmi scot bluza și o iau pe a ei din mână.

— Sutien negru, spune ea. Bună alegere.

Îmi pun bluza și mă privesc în oglindă.

— Deci? Cum e? spune ea, venind în spatele meu cu un zâmbet larg pe față. Îți place, nu?

Îi răspund cu un zâmbet reținut și mă întorc cu spatele să văd cum bluza abia îmi acoperă partea de sus a șoldurilor.

Și atunci observ că pe spate este scris mare SAINT2

— Bine, spun, chiar îmi place. Mă întorc spre ea atenționând-o:

1 În engleză *sinner* înseamnă *păcătos* (N.tr.).

2 *Sfânt*, lb. engl. în original. (N.tr.)

— Dar nu așa de mult încât să încep să dau iama prin șifonierul tău, așa că nu-ți face speranțe. Sunt mulțumită de bluzele mele cu nasturi până sus, mulțumesc frumos.

— N-am spus niciodată că hainele tale nu sunt drăguțe, Cam. Rânjește, se ridică și mă pocnește, trăgându-mă de breteaua de la sutien. Arăți tot timpul al naibii de sexy, fato — m-aș da sigur la tine dacă n-ar fi Damon.

Rămân cu gura căscată.

— Ești bolnavă, Natalie!

— Știu, spune ea și, în timp ce mă întorc din nou spre oglindă, aud un rânet drăcesc în vocea ei. Dar asta este adevărul. Ți-am mai spus asta și înainte și nu glumeam.

Dau din cap către ea zâmbind și iau peria de pe toaletă. Natalie a avut o prietenă odată, în timpul unei pauze în relația cu Damon. Dar a pretins că era „mult prea înnebunită după sculă“ (cuvintele sunt ale ei, nu ale mele) ca să-și petreacă viața cu o fată. Natalie nu este *cu adevărat* o stricată — ți-ar sparge fața dacă i-ai spune așa — dar este visul cu nimfomane al oricărui iubit, asta e cert.

— Acum lasă-mă să te machiez, spune ea, adresându-se vanității mele.

— Nu!

Natalie își înfinge mâinile în șoldurile ca o clepsidră și se uită la mine cu ochii mari, ca și cum ar fi maică-mea căreia tocmai i-am răspuns obraznic.

— Vrei să te doară? întrebă, privind-mă insistent.

Mă predau și mă așez în scaunul de machiaj.

— Mă rog, spun, ridicându-mi bărbia pentru a-i permite accesul liber la fața mea, care tocmai a devenit pânda ei albă. Dar fără tâmpeniile alea de ochi de vampir, bine?

Îmi prinde cu putere bărbia în căușul palmei ei.

— Acum taci, se răstește ea, abia schițând un zâmbet și încercând să pară complet serioasă. O *artiistă*, spune ea cu un accent teatral și

fluturându-și mâna liberă, are nevoie de liniște peentru a lucra! Șe crezi tu că este aiși, un salonaș de frumusețe din provincie?

Atunci când a terminat cu mine, arătam exact ca ea. Cu excepția sânilor mari și a părului mățos și întunecat. Părul meu este genul acela de blond pe care unele fete plătesc bani grei la salon ca să-l aibă și îmi ajunge exact până la mijlocul spatelui. Recunosc, am fost norocoasă la capitolul podoabă capilară. Natalie spune că aș arăta mai bine dacă l-aș lăsa pe spate, așa că m-am executat. Era foarte intimidantă...

Și nu m-a făcut să arăt ca un vampir, dar nici nu a făcut economie de fard închis la culoare pentru pleoape.

— Ochi închiși cu păr blond, spuse ea, în timp ce aplica mascara neagră. Este supersexy.

Și se pare că nici săndăluțele mele cu degetele la vedere nu-i erau pe plac, căci m-a făcut să le arunc și să port o pereche de cizme cu tocuri ascuțite care se potriveau frumușel peste blugii mei mulați.

— Arăți al dracu' de sexy, spune ea privind-mă din cap până-n picioare.

— Iar tu îmi ești datoare vândută că fac asta, spun eu.

— Cum? Eu îți sunt datoare? Își lasă capul pe o parte. Nu, drăguță, nu prea cred. Tu îmi vei fi datoare la sfârșit, pentru că te vei distra pe cinste și mă vei implora să te iau mai des.

Rânjesc ironic spre ea cu brațele încrucișate și cu un șold în față.

— Mă îndoiesc de asta, dar hai să vedem ce-o mai fi.

— Bine, spune ea trăgându-și cizmele în picioare. Acum s-o întindem, căci Damon ne așteaptă.

2

Ajungem la The Underground pe înserate, dar nu înainte de a ne fi plimbat pe la câteva case în jeepul tunat al lui Damon. Trăgea mașina pe dreapta, ieșea din ea și intra în casă, unde nu stătea mai mult de trei-patru minute și nu spunea niciun cuvânt atunci când se întorcea. Cel puțin, nimic despre motivul pentru care mersese înăuntru sau despre persoana cu care vorbise — chestiile uzuale care ar transforma aceste vizite într-unele normale. Dar n-o să găsești prea multe lucruri normale sau obișnuite la Damon. Îl iubesc la nebunie. Îl cunosc de aproape la fel de mult timp ca și pe Natalie, dar nu am putut niciodată să-i accept apucăturile legate de droguri. Cultiva cantități generoase de iarbă la subsol, dar nu avea față de drogat. De fapt, doar eu și câțiva dintre prietenii apropiați știm că o bucățică așa de bună ca Damon Winters este un cultivator, din cauză că majoritatea celor care cresc asemenea plante arată ca niște țărânoi, cu frizuri rămase undeva între anii '70 și '90. Damon e departe de a arăta astfel — ar putea fi fratele mai mic al lui Alex Pettyfer, micul spion din *Alex Rider*. Și Damon spune că iarba nu este pasiunea lui.

Nu, drogul preferat al lui Damon este cocaina, iar el cultivă și vinde iarba pentru a-și plăti cocaina.

Natalie se poartă ca și cum ceea ce face Damon ar fi complet inofensiv. Știe că el nu fumează iarbă și spune că nu este chiar așa de rău că alții vor să fumeze ca să se relaxeze și să se liniștească, și nici nu vede ceva dăunător în faptul că Damon îi ajută cu asta.

Ea refuză să creadă, în orice caz, că această cocaină îl face să trepideze mai tare decât orice parte a corpului ei.

— Bun, și acum o să ne distrăm, da? Natalie trânteste portiera din spate cu dosul după ce ies din mașină și se uită neajutorată la mine. Pur și simplu nu te opune și *încearcă* să te simți bine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nat, aici nu ține de „încercat“ sau de „vrut“, să știi că eu *chiar* vreau să mă distrez.

Damon ocolește mașina, vine pe partea noastră și își pune brațele în jurul taliei amândurora.

— Am șansa să intru cu două tipe tari în brațe.

Natalie îi dă un cot cu un rânjet care mimează supărarea.

— Ține-ți gura, dragă. O să mă faci geloasă. Deja rânjește la el ca un drăcușor.

Damon își ia mâna de pe talia ei și o apucă de toată fesa. Ea scoate un geamăt revoltător și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. Vreau să le spun că n-au venit singuri la cheful ăsta, dar n-are sens să-mi răcesc gura de pomană.

The Underground este cel mai tare loc din afara centrului capitalei statului Carolina de Nord, dar nu îl vei găsi trecut în cartea de telefon. Numai oameni ca noi știu de existența sa. Un tip pe nume Rob a închiriat un depozit abandonat acum vreo doi ani și a cheltuit cam un milion din banii tatălui său bogat pentru a-l transforma într-un club de noapte secret. Doi ani, și e deja un club tare; de atunci, a devenit locul unde zii rockului și sexului pot trăi visul rock'n'roll cu fani care urlă și fete care îi venerază. Dar nu este un local de doi bani. Pe dinafară poate părea o clădire abandonată într-un oraș pe

jumătate fantomatic, dar înăuntru arată ca orice club de hard rock cu clasă, echipat cu stroboscoape care aruncă permanent lumini peste tot, cu chelnerițe care arată ca niște târfulițe și cu o scenă suficient de mare cât să cânte două formații în același timp.

Pentru a păstra intimitatea de la The Underground, toți cei care merg acolo parchează prin oraș și vin pe jos, fiindcă o stradă plină cu mașini aliniată în fața unui depozit abandonat ar bate la ochi.

Parcăm în spatele unui McDonald's din apropiere și mergem pe jos aproximativ zece minute prin orașul abandonat.

Natalie se mută din dreapta lui Damon și vine între noi, dar o face pentru a mă tortura până când intrăm.

— Fii atentă, spune ea, ca și cum ar fi gata să-mi înșire o listă cu ce am voie și ce n-am voie să fac, dacă te întrebă cineva, ești singură, da? Îmi flutură mâna prin fața ochilor. Niciun cuvânt de genul celor pe care le-ai spus tipului care îți făcea avansuri, când am fost să căutăm niște produse de birou la Office Depot.

— Păi și ce v-a gă sit să mergeți chiar acolo? spune Damon râzând.

— Damon, tipul ăsta era cu totul *prins* în mr ejele ei, spune Natalie, ignorând total faptul că sunt și eu de față. Vreau să spun că tot ce trebuia ea să facă era să-și fluture genele de două ori și i-ar fi cumpărat o mașină — și știi ce i-a spus?

Îmi dau ochii peste cap și-mi scot brațul de sub al ei.

— Nat, ești tare proastă. Nu a fost deloc așa.

— Așa-i, scumpo, spune Damon, dacă tipul lucrează la Office Depot, nu are cum să cumpere nimănui nicio mașină prea curând.

Natalie îi trage una în umăr, în joacă.

— Nu am spus că lucra acolo — oricum, tipul arăta ca un copil al lui... Adam Levine de la Maroon 5 și... își răsuțește degetele deasupra capului în căutarea unui alt exemplu faimos care să-i vină pe limbă, ...era ca Jensen Ackles din „Supernatural“, iar Miss Sfioasă, aici de față, i-a spus că este lesbiană atunci când i-a cerut numărul de telefon.